

Ik word wakker van de radio die aan is blijven staan. Verdikkeme, dat overkomt me thuis ook weleens. Ik zie op de ronde klok tegenover het bed dat het 03.45 uur is. Het is donker en stil in de kamer. Ik druk lukraak op een paar knoppen en er floept licht aan in het plafond. Op het bedtafeltje staat een kuipje appelmoes. Ik wankel het bed uit om te gaan plassen, infuuspaal aan de hand. Als ik terugkom zet ik de rugleuning van mijn nieuwe bed overeind. Ik weet inmiddels hoe dat moet op het ingewikkelde toetsenbord aan de ronde witte stangen. Besluit de laptop te pakken, het gordijn een stukje open te schuiven om naar de opkomst van de zon te kijken. Terug in bed blijf ik een tijdje rondkijken.

Ik ben ziek. Voel in m'n onderbuik een zenuwprikkelende onrust groeien, die even later pure angst naar m'n strot stuwt. Waar komt deze ziekte in godsnaam vandaan? Waarom krijg ik dit, wat staat me nog te wachten? Kortgeleden benadrukte een vriend dat de echt belangrijke dingen in het leven je overkomen, dat die zich niet laten sturen. Ik heb genoeg ervaring om dat te kunnen beamen. En ik weet dat ik het in me heb om veranderde omstandigheden in de ogen te zien, om dat wat zonneklaar en onvermijdelijk is, toe te laten. Vastpakken en uitvinden 'hoe nu'. Maar tot nog toe blijft deze vasculitis voor mij een onwerkkelijk fenomeen. En daardoor ongrijpbaar.